

Stilling er nu, veed jeg ikke, men jeg antager, at den er den samme som dengang. Lovforslaget blev altsaa ikke dengang indgivet; Ministeriet kom ikke med et almindeligt Lovforslag om Rentens Frigivelse, og jeg dristede mig ikke dengang til at indkomme med et slikt Lovforslag. Nu ere imidlertid adskillige Aar gaaede, og Forsøget paa, gennem Finantsloven at nedsætte Bevillingsgebyrerne for Ublaar i faste Eiendomme er, som det ærede Thing velbekjendt, strandet. Folkethinget og Landstinget vedtog vel ifjor, uagtet Ministerens Modstand, en Bestemmelse i Finantsloven om at nedsætte Departementsgebyrerne ganske betydeligt for derved at bevirke disse Bevillingers gratis Meddelelse i større Omfang, men Forsøget er ikke lykkedes, da det er Indenrigsministeren, som meddeler Bevillingerne, og han hidtil ikke har meddelt dem gratis i synderlig stort Antal. Jeg tror imidlertid, det maa indrømmes, at der er Trang til at faa disse Bevillingsgebyrer nedsatte ved Lov. Der er netop i dette Dieblif paa de Herrers Bladser omdelt et Exemplar af Ministerialtidende Nr. 7, og deri ville de Herrer finde en Fortegnelse over de Bevillinger af denne Art, som ere udfærdigede ifjor. Skjøndt jeg havde et temmelig stort Begreb — havde jeg nær sagt — angaaende disse Bevillingers Antal og den Sum, de omfattede, er jeg dog bleven overrasket, idet Virkeligheden langt overgaar min Forventning. De Herrer ville som sagt se nederst Pagina 43 i Ministerialtidenden, at der i 1870 er meddelt omtrent 4,500 Bevillinger for et Beløb af den umaadelige Størrelse af 18 à 19 Millioner Rigsdalere. Et saadant Beløb er altsaa laant mod Pant i faste Eiendomme foruden alle de Millioner, som ifjor selvfølgerig ere ublaante ved Obligationer, udstedte til Kreditforeningerne, hvor man som bekjendt ikke behøver at søge Bevilling for at faa Laan til en højere Rente. Da det høitærede Thing som sagt ifjor paa Finantsloven har udtalt sig for disse Bevillingsgebyrer's Nedsættelse, be-

tvivler jeg ikke, at det vil finde Tilslutning her i Thinget at nedsætte Gebyrerne. Med Hensyn til det Gebyr, her er foreslaaet, maa jeg bemærke, at det efter Conference med Ministeren staar mig klart, at en fuldstændig Ophævelse af Gebyrerne vilde finde Modstand hos ham, og det kan jo heller ikke negtes, at disse Bevillinger medføre nogle Omkostninger for Staten; men, selv om man antager, at alle Bevillingerne ville blive udfærdigede for det laveste Gebyr, vilde der dog, paa Grund af Antallets Størrelse, indkomme en Sum, der vilde være mere end tilstrækkelig til at dække Statens Udgifter til Kontorhold osv. i Anledning af disse Bevillingers Udfærdigelse. Det vil nemlig ses, at et Antal af 5—6,000 Bevillinger vilde, selv om man antog, at de alle bleve udfærdigede til en Betaling af 3 Mk., dog indbringe et Beløb af 2—3,000 Rd.; men naar de Herrer ville efterse de givne Bevillinger, ville De finde, at Gjennemsnitsbeløbet for hver Bevilling udgjør omtrent 6—8,000 Rd., og det er deraf klart, at selv med de moderate Gebyrer, der her ere foreslaaede, vil det Beløb, som Staten faar, langt overstige dens Udgifter. Af det Blad af Ministerialtidenden, hvortil jeg hentydede, ville de Herrer ogsaa se, at Laansøgerne for disse Bevillinger ifjor betalte den enorme Sum af 42,000 Rd. Naar man i Lovgivningen bestemmer, at det er Ager at tage over 4 pCt, bliver det privilegeret Ager for Staten at tage Betaling for at udstede Tilladelse til at tage denne Agerrente. Det bliver en Byrde, der i kvalificeret, i forhøiet Grad rammer den, som ikke maa laane til mere end den almindeltge Rente; thi han kommer ikke alene til at give højere Rente end den almindeltge, men han maa give endnu mere, fordi Staten siger: Naar Andre skulle have Lov til at tage Agerrente, ville vi ogsaa have Noget. Jeg antager altsaa, at § 1 ingen Modstand vil finde her i Thinget. — Ved § 2 skal jeg bemærke, at naar man i det Hele taget gaar ud fra, at Renten kan